

A választottak

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Róma 10, 11

„*Mondom tehát: Avagy elvetette-e Isten az ő népét? Távol legyen; mert én is izráelita vagyok, az Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való*” (Róm 11:1).

E heti tanulmányunk a Római levél 10-11. fejezetét dolgozza fel, kiváltképpen a 11. fejezetre összpontosítva. Fontos mindkét részt végigolvasni, hogy nyomon tudjuk követni Pál gondolatmenetét.

E két fejezet mindig sok vitát váltott ki, bár egy pont teljesen egyértelműen kitűnik: az, hogy Isten szereti az emberiséget és kívánja minden ember üdvösségét. Az üdvösségből senkit nem zár ki. A Római levél 10. fejezetéből kiderül, hogy „*nincs különbség zsidó meg görög között*” (12. vers) – mindnyájan bűnösök vagyunk, egyaránt szükségünk van Isten kegyelmére, amiben Jézus Krisztus által részesült a világ. A kegyelem mindenkihez eljut – nem nemzetiség, születési jog vagy a törvény cselekedetei függvényében, hanem a Jézusba vetett hit által, hiszen Ő minden bűnös helyett meghalt. Szerepek változhatnak, de a megváltás alapvető terve soha!

Pál ezt a témát folytatja a 11. fejezetben. Amint korábban már megjegyeztük, itt is fontos megérteni, hogy amikor az apostol kiválasztásról és elhívásról szól, nem az egyes ember üdvössége a kérdés, hanem a szerepe, amit a világ megmentését célzó isteni tervben betölt. Isten egyetlen csoport elől sem zárja el eleve az üdvösséget, erről szó sincs. Viszont a kereszttel után és miután nagyrészt Pál közreműködése folytán eljutott az evangélium a pogányokhoz, a zsidó és pogány hívők korai mozgalmá vette magára a világmisszió felelősségét.

KRISZTUS ÉS A TÖRVÉNY

Figyelembe véve az előzményeket, mi az üzenete Róm 10:1-4 verseinek? Hogyan veszélyeztethet ma minket is, hogy a „saját igazságunkat” akarjuk érvényre juttatni?

A törvényeskedés sok formában jelentkezhet, de egyik-másik rejtettebb a többinél. Aki önmagára tekint, jócselekedeteire, étrendjére, szombat-ünneplése szigorára, minden elkerült rosszra vagy elért jóra, a legjobb szándéka ellenére is a törvényeskedés csapdájába esik. Életünk minden percében Isten szentségét szem előtt kell tartanunk, szemben a saját bűnösségünkkel. Ez véd meg a legbiztosabban attól a gondolkodástól, ami oda vezet az embert, hogy a „saját igazságát” keresse, ami viszont ellentétben áll Krisztus igazságával.

Róm 10:4 igen fontos, mert megragadja annak az üzenetnek a lényegét, amit Pál a rómaiakhoz intézett. Először is, ismerjük meg a szövegösszefüggést! Sok zsidó a saját igazságának érvényesítésén fáradozott (Róm 10:3), a „*törvényből való*” igazságát (5. vers) kereste. A Messiás eljövételével azonban megnyílt az igazság valódi útja. Elérhetővé vált mindenki számára, aki kész hinni Krisztusban, akire az ősi ceremóniális rendszer előre mutatott.

Még ha a törvény alatt a Tízparancsolatot értjük is, az sem jelenti azt, hogy a Tízparancsolat érvényét veszítette. Az erkölcsi törvény rámutat a bűnökre, a hiányosságokra és érzékelteti, hogy Megváltóra, megbocsátásra és igazságra van szükségünk. Mindezt pedig egyedül Jézusban találjuk. Ebben az értelemben Krisztus valóban „*a törvény vége*”, amennyiben a törvény vezet bennünket hozzá és igazságához. A görögben itt a *telosz* szó áll, amit úgy is lehet fordítani, hogy „*cél*” vagy „*rendeltetés*”. Krisztus a törvény végső célja, vagyis a törvénynek hozzá kell vezetnie.

Aki e szövegben a Tízparancsolat - vagy pontosabban a 4. parancsolat - eltörlését látja (mert sokan főleg ennek az érvénytelenítésére gondolnak), ellentétben áll Pál és az Újszövetség számos tanításával.

Büszkék vagyunk-e olykor a jóságunkra, különösen másokhoz mérve magunkat? Lehet, hogy valóban „jobbak” vagyunk, de mégis mit számít ez? Hasonlítsuk magunkat Krisztushoz és úgy mérlegeljük a „jóságunkat”!

KEGYELMI KIVÁLASZTÁS

Róm 11:1-7 szakasza milyen általános nézetet tagad világosan és cáfolhatatlanul?

„...avagy elvetette-é Isten az ő népét?” Erre a kérdésre válaszolva Pál először a maradékra irányítja a figyelmet. A kegyelmi elhívást annak bizonyítékaként említi, hogy Isten nem vetette el népét. A megváltás mindenki számára elérhető, aki elfogadja, legyen akár zsidó, akár pogány.

Ne feledjük, hogy az első keresztények zsidók voltak – gondoljunk csak a pünkösdi napján megtérőkre. Pétert is csak egy különleges látomás és csoda győzte meg arról, hogy a pogányoknak éppúgy joga van Krisztus kegyelmére (Apostolok cselekedetei 10; vö. 15:7-9), tehát a kegyelmet hozzájuk is el kell juttatni.

Pál vajon azt állítja Róm 11:7-10 szakaszában, hogy Isten szándékosan vakká tette az üdvösségre azokat az izraelitákat, akik elvetették Jézust? Mi a gond az ilyen elképzeléssel?

Róm 11:8-10 verseiben Pál az Ószövetségből idéz, ami a zsidók számára elfogadott tekintély volt. Az idézett igeszakasz szerint Isten a „kábultság lelkét” bocsátja Izraelre, gátolva látásukat és hallásukat. Vajon Isten megvakítaná az embereket, hogy ne lássák meg az üdvösségre vezető fényt? Kizárt dolog! Ezek az igék a Római levél 9. fejezetéről adott magyarázat fényében értendők. Pál nem az üdvösségről beszél, hiszen Isten nem foszt meg bizonyos csoportokat az üdvösségtől. Itt mindvégig az Isten művében betöltött szerepről van szó.

Miért helytelen az a nézet, miszerint Isten emberek *egész csoportjait* zárná ki az üdvösségből? Miért ellenkezik ez az evangélium tanításának teljességével, amelynek középpontjában Krisztus áll, aki minden emberért vállalta a halált? A zsidó nép esetében például hogyan vezetett tragikus következményekhez ez az elgondolás?

„A TERMÉSZET SZERINT VALÓ ÁGAK”

Milyen nagyszerű reménységet villant fel Pál Róm 11:11-15 verseiben?

Két párhuzamos kifejezést találunk ezekben a versekben: 1) „teljességük” [ti. Izraelé] (12. vers) és 2) „felvételük” [ti. Izraelé] (15. vers). Pál csak ideiglenesnek tekinti a hanyatlást és elvetést, amelyet majd követ a kiteljesedés és a felvétel. Ez Pál második válasza a fejezet elején felvetett kérdésre: „*Avagy elvetette-é Isten az ő népét?*” Ami elvetésnek látszik, mondja, csak ideiglenes állapot.

Mire figyelmeztet Róm 11:16-24 verseiben Pál?

Pál a nemes olajfához hasonlítja Izrael hűséges maradékát, amelynek egyik-másik (hitetlen) ága letörött. Ezzel a példával bizonyítja, hogy „*nem vetette el Isten az ő népét*” (2. vers), hiszen ott van még a fa gyökere és törzse.

A fába beoltották a hívő pogányokat, akik az életnedvet és az életerőt a gyökérből és a törzsből nyerik, amelyek a hívő Izrael szimbólumai.

Ami a Jézust elutasító zsidókkal történt, megtörténhet a hívő pogányokkal is. A Biblia nem az „egyszer és mindenkorra történő megváltás” tanát tanítja. Ingyen kapjuk az üdvösséget, ám szabadon elutasíthatjuk. Nem szabad minden elesést az üdvösségből való kiesésnek vélni, sem azt gondolni, hogy nem nyerhetünk megváltást, ha nem vagyunk tökéletesek. Ugyanakkor óvakodnunk kell a másik szélsőségtől is, tudniillik attól a gondolattól, hogy ha Isten kegyelme egyszer betakar, akkor bármit teszünk, bárhogy döntünk, semmi nem ragadhatja el tőlünk a megváltást. Végül azok üdvözülnek majd, akik megmaradnak „*a kegyességben*” (Róm 11:22).

Egy hívő sem hivalkodhat saját jóságával és nem érezheti magát embertársainál különbnek. Az üdvösség nem érdemül szerzett jussunk, hanem ajándék. A keresztt, Isten szentségének mércéje előtt mindnyájan egyformák, isteni kegyelemre szoruló bűnösök vagyunk, akiknek kegyelem által meg kell szentelődnünk. Semmivel nem büszkélkedhetünk, egyedül Jézusban dicsekedhetünk és abban, amit értünk tett, amikor emberi testben eljött a földre. Elszenvedte fájdalmainkat, meghalt bűneinkért, példaadóan élt és erőt ígért ahhoz, hogy példáját mi is követni tudjuk. Mindebben teljesen tőle függünk, hiszen nélküle nem lenne több reményünk, mint amennyit a világ nyújthat.

„AZ EGÉSZ IZRÁEL MEGTARTATIK”

Milyen nagy eseményekről jövendöl Pál Róm 11:25-27 verseiben?

A keresztények már évszázadok óta tárgyalják és vitatják ezt a néhány verset. Egy-két pontja azonban egyértelmű. Először is, a versek alaphangját az adja meg, hogy Isten kinyújtja kezét a zsidók után. Pál itt a fejezet elején feltett kérdésre válaszol: „*avagy elvetette-é Isten az ő népét?*” Természetesen nem – mondja –, és ezt azzal magyarázza, hogy 1) a vakság (görögül *poroszisz*, „keménység”) „*csak részben történt*”; és 2) csak ideiglenes, amíg „*a pogányok teljessége bemegy*”. Mit jelent a „*pogányok teljessége*”? Sokan az evangélium küldetésének beteljesedését látják ebben a kifejezésben, amikor is az egész világ megismeri az evangéliumot. A „*pogányok teljessége*” ezek szerint akkor jött el, amikor már mindenütt hirdették az evangéliumot. Egyetemessé lett Izrael hite, amit Krisztus kinyilatkoztatott. Az evangélium az egész világon hangzik, Jézus eljövetele a küszöbön áll. Ekkor sok zsidó elindul Jézus felé. A másik értelmezési nehézséget az „*egész Izráel megtartatik*” kifejezés okozza (26. vers). Nem szabad úgy értelmezni, hogy valami isteni rendelés folytán a végidőben minden egyes zsidó üdvözülni fog. Az Írás sehol nem általánosít, sem az emberi nem egészére, sem annak egy bizonyos részére nézve. Pál remélte, hogy megtarthat „*közülük némelyeket*” (14. vers). Voltak, akik elfogadták a Messiást, mások elvetették, éppen úgy, mint ahogy ez más népcsoportok esetében is történik. A Római levél 11. fejezetéhez fűzött megjegyzésében Ellen White „*az evangélium hirdetésének utolsó*” idejéről beszél, amikor a zsidók közül „*sokan elfogadják Krisztust Üdvözítőjüknek, hit által*” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 1978, H. N. Adventista Egyház, 260. o.).

„Világunkban hatalmas munkát kell végezni. Az Úr kijelentette, hogy a pogányokat be kell gyűjtenünk, de nem csupán a pogányokat, hanem a zsidókat is. A zsidók között sokan vannak, akik megtérnek, s akik által meglátjuk Istenünk üdvözítését. Zsidók mindenütt vannak, s el kell vinnünk hozzájuk a jelenvaló igazság világosságát. Közöttük sokan vannak, akik elfogadják a világosságot, s akik Isten törvényének változhatatlanságát csodálatos erővel hirdetik” (Ellen G. White: *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések alapítvány, 376. o.).

Vegyük számba a keresztény hit zsidó gyökereit! Hogyan segíthet a zsidó vallás bizonyos fokú tanulmányozása jobban megérteni keresztény hitünket?

A BŰNÖSÖK MEGVÁLTÁSA

Egyértelműen kitűnik e versekből Pál szeretete saját népe iránt. Milyen nehéz lehetett neki, hogy az övéi közül egyesek szembeszálltak vele és az evangélium igazságával. Ennek ellenére az apostol továbbra is hitte, hogy még sokan elfogadják Jézust Messiásnak közülük.

Hogyan mutatja be Pál Róm 11:28-36 szakaszában Isten szeretetét nemcsak a zsidók, hanem az egész emberiség iránt? Miként írja le Isten kegyelmének csodálatos és titokzatos erejét?

A fenti igeszakasz ugyan szembeállítja a zsidókat és a pogányokat, valami azonban világosan kitűnik: Isten a bűnösökre árasztja irgalmát, szeretetét és kegyelmét. Már a világ megalapítása előtt az volt Isten terve, hogy megmenti az emberiséget, és akaratának véghezvitelében emberek, sőt népek lesznek az eszközei.

Olvassuk el figyelmesen Róm 11:31 versét! Milyen fontos útmutatást találunk benne a bizonyoságtéveszésre nézve, nemcsak a zsidók, hanem mindenki más esetében, akivel csak kapcsolatba kerülünk?

Nem kétséges, hogyha az évszázadok során a keresztény egyház jobban bánt volna a zsidósággal, sokkal többen tértek volna meg közülük a Messiáshoz. A Krisztus utáni első századokban a kereszténység nagymértékű elpogányosodása – beleértve a hetedik napnak, a szombatnak a vasárnapra való felcserélését – bizonyosan nem könnyítette meg azoknak a zsidóknak a helyzetét, akik közeledtek volna Jézushoz.

Milyen fontos tehát, hogy felismerve a Jézusban nyert kegyelem nagyságát, minden keresztény könyörületes legyen másokkal! Nem lehetünk Krisztus követői, ha nem így teszünk (lásd Mt 18:23-35).

Van valaki, aki iránt könyörületet kellene tanúsítanunk, bár nem érdemli meg? Miért ne tennénk meg, még ha nehezünkre esik is? Jézus nem ezt tette értünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 52-53. o., 76-77. o., 311-312. o.; *Evangelizálás*. Budapest, 2007, Advent Irodalmi Műhely, Felfedezések Alapítvány, 373-376. o.; *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*. 1. köt., Budapest, 1999, Advent Kiadó, 147-148. o.

„Annak ellenére, hogy Izráel mint nép hibázott, mégis számottevő az a maradék, amely a megváltás részese lesz. Az Üdvözítő első eljövetelkor hívó férfiak és nők örömmel fogadták Keresztelő János üzenetét. Ez készítette őket, hogy újból tanulmányozzák a Messiásra vonatkozó jövendöléseket. A megalakult őskeresztény egyház e hű zsidókból tevődött össze, akik felismerték a názáreti Jézusban azt, akinek jövetelére vágytak” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 248. o.).

„Vannak a zsidók között, akik társusi Saulushoz hasonlóan hatalmas írásismerettel rendelkeznek, és ők csodálatos erővel hirdetik majd Isten törvényének változhatatlanságát... Mialatt szolgáló hittel dolgoznak azokért, akik olyan sokáig elhanyagoltak és megvetettek voltak, üdvözítő ereje megnyilvánul közöttük” (i. m. 251. o.).

„Isten elvárja, hogy az evangélium hirdetésének utolsó idejében, amikor az emberiség eddig elhanyagolt minden rétegét külön figyelmezteti, hírnökei különösen buzgólkodjanak a világ minden részén élő zsidók érdekében. Amint az Ótestamentum írásait összekapcsolják az Újtestamentummal Jahve örök céljainak magyarázatában, ez sok zsidónak új teremtés hajnala, a lélek feltámadása lesz. Miközben felismerik az evangélium korának Krisztusát az ótestamentumi írások lapjain, és megértik, hogy az Újtestamentum mily világosan magyarázza az Ótestamentumot, szunnyadó képességeik felébrednek, és elfogadják Krisztust, mint a világ Megváltóját. Sokan hitben elfogadják Krisztust Megváltójuknak” (i. m. 250-251. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

Amikor az utolsó napokban Isten törvénye, és különösen a szombat kerül a figyelem középpontjába, vajon nem gondolhatjuk, hogy a zsidóknak lesz valamilyen szerepe egyes kérdések tisztázásában a világ előtt? Hiszen közülük sokan legalább olyan komolyan veszik a Tízparancsolatot, mint az adventisták. Végére is a szombatünneplés kérdésében az adventisták a zsidók után „érkeztek”. Beszéljünk erről!

GERZSENYI SÁNDOR: HÁLAIMÁM

Szegény szívem, e porbahullott drakma
Boldog nagyon, mert Jézus rámtalált.
Úgy szeretett, hogy földreszállott értem,
S váltságomul vállalta a halált.

Kereszten kifolyt üdvözítő vére
Lemosta rólam minden bűnömet.
Mint most a vízben, elmerültem Benne,
S érzem, hogy ő nagyon, nagyon szeret.

Segíts, Uram, hogy hűséges szolgálód
Maradhassak, míg tart földi utam,
Segíts, hogy hűen kitarthassak melletted,
Nyomodban járjak fényben, borúban.

Érzem erőtlenségemet, de bízom
Áldott erődben. Küldd Szentlelkedet;
Ezentúl már csak ő legyen vezérem,
Hogy el ne hagyjam szent ösvényedet.

Töltsd tele mécesesem szeretet-olajjal,
Adj éberséget; várni jöttödöt,
Hogy mikor eljössz, boldogan állhassak
Előtted, áldott, Örök Szeretet!